

MARTTI LUTHER

Vapaus Kristuksessa

Se on se vapaus, johon Kristus vapautti meidät, ei mistään inhimillisestä orjuudesta eikä hirmuvaltiaitten vallasta, vaan Jumalan iankaikkisesta vihasta. Missä? Omassatunnossa. Siihen vapautemme pysähtyy, menemättä enää edemmä; sillä Kristus ei päästänyt meitä vapaiksi maallisessa suhteessa eikä lihallisessa, vaan jumaluusopillisessa eli hengellisessä suhteessa, toisin sanoen, sitä varten, että omatuntomme olisi vapaa ja iloinen, tulevaa vihaa pelkäämätön. Se on täystodellinen ja arvaamaton vapaus; sen suuruuden ja majesteettisuuden rinnalla nuo toiset - maallinen ja lihallinen - ovat tuskin pienen pisaraisen veroisia. Kukahen näet voisi sanoin sanoa, kuinka suuri asia on se, että ihminen varmasti saattaa päätellä: Jumala ei ole vi-

hastunut eikä milloinkaan vihas-tukaan, vaan on Kristuksen tähden iäisiin aikoihin suosiokas ja laupe-as Isä? Onhan toki suunnattoman suurta ja käsittämätöntä vapautta se, että on omana ylhäisin majesteetti, joka on suosiokas, suojaava ja auttava ja joka kerran myös tekee meidät vapaiksi ruumiinkin puolesta: ruumiimme, joka »kylvetään katoavaisuudessa, alhaisuudessa ja heikkoudessa, nousee katoamattomuudessa, kirkkaudessa ja voimassa» (1. Kor. 15:42 ja seur.)! Se, että ikipäiviksi olemme vapaat Jumalan vihasta, on siis sanomaton vapaus. Se on suurempi kuin taivas, maa, koko luomakunta!

Galatalaiskirjeen selitys, s. 548. Suom. A.E. Koskenniemi. Turku 1932 (SLEY).

Vapaus

Vapaus on ajankohtainen teema. Vapaus on arvo, jota arvostetaan nykyään paljon. Ihmiset haluavat vapautta. Valitettavasti länsimainen yhteiskunta on myös ymmärtänyt vapauden merkityksen väärin. Tämä heijastuu monelle elämänalueelle.

Tämä lehti pureutuu vapauteen monesta eri näkökulmasta. Lähtökohteisesti kukaan ei ole vapaa. Kaikki ihmiset syntyvät perisynnin turmelemina. Siksi ihmiset, jos heidät jätetään heidän omien halujensa valtaan, jos he saavat ”vapauden” toimia niin kuin haluavat, eivät voi muuta, kuin kietoa itsensä synnin orjuuteen. He seuraavat syntisiä halujaan kyllä aivan vapaasta tahdostaan, mutta muuta he eivät voikaan tehdä, sillä langennut ihminen ei kykene itse vapauttamaan itseään synnin, kuoleman ja perkeleen orjuudesta.

Juuri siksi me tarvitsemme Vapahtajan, joka vapauttaa meidät synnin ja kuoleman hirmuvalloista. Me tarvitsemme Vapahtajan, joka vapahtaa meidät synnin rangaistuksesta, jonka olemme ansainneet. Me tarvitsemme Vapahtajan, joka vaikuttaa meissä sanallaan uskon, koska itse emme pysty uskoa itessämme vaikuttamaan. Me tarvitsemme Vapahtajan, joka vaikuttaa meissä uuden tahdon, joka uskoo Jumalan sanan, haluaa elää sen mukaan ja sen mukaan ojentautua.

Todellista vapautta on se, että Jeesus Kristus, meidän Vapahtajamme, vapauttaa meidät synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Todellista vapautta on se, että omatuntomme on vapautettu lain syytöksistä. Todellista vapautta on se, että pidämme kiinni Jumalan sanasta ja elämme sen mukaan. Tämän lehden kannessa on Jeesuksen sanat, jotka kertovat meille, mikä tekee meidät todellisesti vapaiksi: ”Jos te pysytte minun sanassani, te olette totisesti minun opetuslapsiani, ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” (Joh. 8:31)

Dani Puolimatka

Mikä on se vapaus, johon Kristus vapautti meidät?

”Vapauteen Kristus siis vapautti meidät.” (Gal. 5:1) Mikä on tämä vapaus, josta Paavali puhuu? Kyse on ensinnäkin siitä, että Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta: ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi edestämme – sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu’ – että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanoiden osaksi ja uskon kautta saisimme luvatus Hengen.” (Gal. 3:13–14)

Kaikki ihmiset ovat lain kirouksen alaisia, koska kukaan ei ole pitänyt Jumalan lakia. Paavali kirjoittaa: ”Sillä kaikki, jotka ovat lain teoista, ovat kirouksen alaisia, sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.’” (Gal. 3:10) Jumalan laki siis tuomitsee meidät kadotukseen. Syntiemme tähden me olemme kirottuja.

Mutta juuri tästä kirouksesta Kristus vapahti meidät. Hän itse otti päälleen lain kirouksen. Hän itse kärsi rangaistuksemme meidän puolestamme. Siksi me olemme vapaita. Vapaita synnin syyllisyydestä, vapaita kirouksesta, vapaita iankaikkisesta kadotuksesta.

Me olemme vapaita kaikista pahan valloista. Me olemme vapaita kuolemasta. Kristus on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. Niin kuin Luther kirjoittaa Vähässä katekismuksessa: ”Mitä kaste antaa eli hyödyttää? Kaste vaikuttaa syntien anteeksiantamuksen, vapauttaa kuolemasta ja perkeleestä sekä antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset.”

Kasteessa olemme tulleet osallisiksi siitä vapaudesta, jonka Kristus on meille hankkinut. Siinä meistä on tullut vapaita Jumalan lapsia. Meidän ei tarvitse pelätä lain tuomiota, paholaista ja hänen syytöksiään, eikä kuolemaa. Olemme saaneet omaksemme Jumalan armon ja iankaikkisen elämän. Kristus on todella vapauttanut meidät, ja saamme uskon kautta häneen aina pysyä tässä Jumalan lasten vapaudessa.

Dani Puolimatka

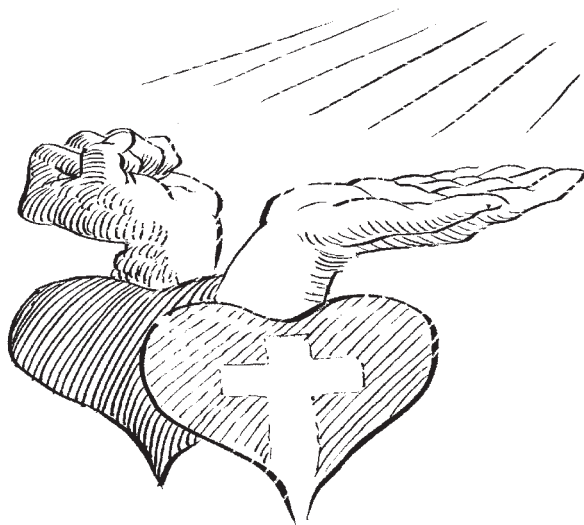
Onko kristityllä vapaa tahto?

Raamattu opettaa selvästi, että kääntymätön ihminen on täysin kykenemätön uskomaan Jumalaan tai saamaan itsessään aikaan uskoa. Usko on yksin Jumalan työtä ihmisessä. Mutta entä sen jälkeen, kun Jumala on sanansa kautta vaikuttanut kääntymyksen ja uskon?

Tunnustuskirjoissa sanotaan: ”Niin pian kuin Pyhä Henki on sen saanut aikaan eli siis yksinomaan jumalallisella voimallaan ja vaikutuksellaan muuttanut ja uudistanut ihmisen tahdon, silloin ihmisen uusi tahto on Jumalan, Pyhän Hengen instrumentti ja työväline: se ei ainoastaan ota vastaan armoa vaan se on myös mukana osallistumassa Pyhän Hengen seuraaviin töihin.” (Tunnustuskirjat 1990, s. 433)

Edelleen Yksimielisyyden ohjeessa sanotaan: ”Mutta sen jälkeen kun ihminen on käännytetty ja valaistu ja hänen tahtonsa on luotu uudeksi, vasta silloin ihmisen tahdon kohteena on se, mikä on hyvää – nimittäin sikäli kuin hän on uudestisyntynyt eli uusi ihminen. Silloin vasta hän ’sisällisen ihmisen puolesta ilolla yhtyy Jumalan

lakiin’ (Room. 7:22). Siitä lähtien hän tekee hyvää niin paljon ja niin kauan kuin Jumalan Henki panee hänet tekemään. Paavali sanoo: (Room. 8:14) ’Kaikki joita Jumalan Henki kuljettaa ovat Jumalan lapsia.’ Tämä ei merkitse – – sitä että Pyhä Henki pakottaisi ihmistä, vaan kääntynyt ihminen tekee hyvää vapaaehtoisesti, kuten Daavid sanoo: (Ps. 110:3) ’Voittosi jälkeen on sinun kansasi alttiisti uhraava.’ – – Niin pian kuin siis Pyhä Henki sanalla ja pyhillä sakramenteilla on meissä aloittanut työnsä, uudesti synnyttämisen ja luomisen, siitä seuraa varmasti, että me voimme ja meidän tulee olla Pyhän Hengen voimalla mukana vaikuttamassa, vaikka olemme vielä kovin heikkoja. Siihen eivät kelpaa lihalliset, luonnolliset kykymme, vaan ainoastaan ne uudet voimat ja lahjat, jotka Pyhä Henki on kääntymyksessä meihin kuin ituina istuttanut. (2. Kor. 6:1) Pyhä Paavali kehottaa meitä nimenomaan ja vakavasti, että me työtovereina vaikuttaen ottaisimme vastaan Jumalan armon, niin ettei se jää turhaksi. Tätä

ei voi ymmärtää muulla tavalla kuin siten, että kääntynyt ihminen tekee hyvää juuri niin paljon ja niin kauan kuin Pyhä Henki häntä hallitsee, ohjaa ja johdattaa. Jos Jumala vetäisi armollisen kätensä pois, ihminen ei hetkeäkään voisi pysyä Jumalalle kuuliaisena. Sitä vastoin ei jumalallista totuutta loukkaamatta mitenkään voida suostua sellaiseen tulkintaan, että kääntynyt ihminen toimisi Pyhän Hengen rinnalla, niin kuin hevospari vetää vaunuja. Niin muodoin on olemassa iso ero kastetun ja kastamattoman ihmisen välillä. Pyhän Paavalin opetuksen mukaan kaikki, jotka on kastettu, ovat 'Kristuksen päällensä pukeneet' (Gal. 3:27) ja ovat siis todella uudestisyntyneet. Siksi heillä on nyt myös arbitrium liberatum eli, kuten Kristus sanoo,

heidät on tehty uudestaan vapaiksi. (Joh. 8:36) Niinpä he eivät ainoastaan kykene kuulemaan sanaa vaan myös suostumaan siihen – heikosti tosin – ja ottamaan sen vastaan.” (Tunnustuskirjat 1990, 485–486)

Kristitty on siis kääntymyksensä jälkeen uuden luontonsa puolesta vapaa. Hän tahtoo ja toimii Jumalan tahdon mukaan. Vanhan ihmisen tähden kristityssä on täällä maan päällä vielä sisäinen kamppailu uuden ja vanhan luonnon välillä. Siksi meitä kutsutaan panemaan pois vanha ihmisemme ja elämään uuden mukaan. Tähän meille antaa voiman yksin Jumala ja hänen armonvälineensä. Niiden kautta uusi ihmisemme vahvistuu, niin että voimme päivä päivältä kasvaa rakkaudessa ja kaikissa hyvissä töissä.

Dani Puolimatka

Kristityn vapaudesta

Martti Lutherin kirja, ”Kristityn vapaudesta”, toiselta nimeltään ”Tutkielma kristillisestä vapaudesta” (marraskuu 1520), oli kolmasosa hänen vuonna 1520 julkaistusta merkittävistä uskonpuhdistus-tutkielmistaan. Tutkielma kehitti konseptia, että kristittyjä, täysin armahdettuina Jumalan lapsina, ei enää vaadita pitämään Jumalan lakia pelastuakseen; mutta koska he ovat vanhurskautetut armosta, uskon kautta Kristukseen, kristityt vapaasti ja mielellään kuulevat ja tottelevat Jumalaa, sekä palvelevat lähimmäistään. Luther myös kehittää konseptia vanhurskauttamisesta uskon kautta. Tutkielmassa hän toteaa: ”Kristitty on riippumaton vapaa herra, eikä kenenkään alamainen. Kristitty on täysin kuuliainen kaikkien palvelija, jokaisen alamainen.”

Monet nykypäivän seurakunnat, jopa tietyt luterilaiset seurakunnat, opettavat, että Jumalan löytää tuntemuksista, eikä niinkään Raamatun perustalta. Tällainen opetus on myrkyä sielulle ja huiputtaa monia. Luther kirjoittaa, ”Jos et ole valmis uskomaan, että Sana on arvokkaampi kuin kaikki mitä näet, tai tunnet, silloin järki on sokaissut uskon... Niinpä tunteidemme ei tule ohjata meitä, vaan Sanan.” (Luther, saarna 1529 s. 116-117). Lutherin teos Kristityn vapaudesta, keskittää uskomme Jumalan sanaan; ja uskomme kohteeseen, Kristukseen! Lutherin mukaan kristillinen usko

on sellainen, että kuka tahansa, joka ”on maistanut sitä – edes vähän – ei voi koskaan kirjoittaa, puhua, ajatella tai kuulla siitä tarpeeksi, sillä se on elämän lähde, joka nousee iankaikkiseen elämään, kuten Kristus kutsuu sitä Joh. 4. luvussa.”

”Kristitty on mitä vapain herra, eikä minkään alamainen; kristitty on mitä kuuliaisin jokaisen palvelija, sekä kaikkien alamainen... Ihmisen luonto on kaksinainen: hengellinen ja ruumiillinen. Mitä tulee hengelliseen luontoon, sieluun, siinä häntä kutsutaan hengelliseksi, sisäiseksi, uudeksi ihmiseksi; mitä tulee ruumiilliseen luontoon, lihaan, häntä kutsutaan lihalliseksi, ulkoiseksi, vanhaksi ihmiseksi. Apostoli puhuu tästä: ’Silti vaikka ulkoinen ihmisemme menehtyy, sisäinen ihminen uudistetaan päivä päivältä’ (2 Kor. 4:16). Tutkimme ensin sisäisen ihmisen asiaa, nähdäksemme millä tavoin ihminen tulee vanhurskaaksi, vapaaksi, ja tosi kristityksi; eli, hengelliseksi, uudeksi ja sisäiseksi. Vain yksi asia, yksi ainoa, on välttämätöntä elämälle, vanhurskaudelle ja kristityn vapaudelle: Jumalan pyhä sana – evankeliumi Kristuksesta. Kuten hän sanoo: ’MINÄ OLEN ylösnousemus ja elämä. Se, joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.’ (Joh. 9:25–26), ja myös: ’Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin olette

todellisesti vapaita.’ (Joh. 8:36), ja vielä: ’Mutta hän vastasi ja sanoi: ’Kirjoitettu on: ’Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.’ (Matt. 4:4). Sielu voi elää ilman mitään muuta, paitsi Jumalan sanaa, jota ilman kaikki sielun tarpeet jäävät tyydyttämättä. Mutta Sanan omistaminen on rikkaus, johon sielu tyytyy, koska se on elämän, totuuden, valkeuden, rauhan, viisauden, hyvyyden, armon ja autuuden sekä kaiken hyvän sana.”

Kristityn vapaus annetaan meille saarnan kautta! ”Saarna Kristuksesta on sielun ravinnoksi, vanhurskaudeksi, vapauttamiseksi ja pelastukseksi, jos se uskoo saarnan. Sillä usko yksin ja Jumalan sanan vaikutus tuo pelastuksen. ’Sillä jos tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, pelastut.’” (Room. 10:9)

Usko ja kristityn vapaus tulevat yksin Kristuksen, ei tekojemme kautta. ”Kun alat uskoa”, sanoo Luther, ”opit samalla, että kaikki sinussa on täysin syyllistä, syntistä ja kirottua kuten sana sanoo: ’Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtävää, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.’ (Room. 3:10–12). Kun olet tämän oppinut, tiedät, että Kristus on sinulle välttämätön, sillä hän on kärsinyt ja ylösnoussut puolestasi,

että, häneen uskoen, saat tämän uskon kautta tulla uudeksi ihmiseksi, saat kaikki syntisi anteeksi, sinut vanhurskautetaan toisen ansiosta, nimittäin yksin Kristuksen... Siksi jokaisen kristityn hoitona tulisi olla ensin, että hän laittaa syrjään kaiken luottamuksen tekoihin, ja vahvistaa yksin uskoaan yhä enemmän ja sen mukaan kasvaa ymmärryksessä, ei teoissa, vaan Jeesuksessa Kristuksessa, joka on kärsinyt ja ylösnoussut hänen puolestaan.”

Katso, mitä Kristuksen sana antaa, tekee ja sulkee sydämeemme, kun se luo uskon! ”Oikea usko Kristukseen on verraton aarre, joka sisältää iankaikkisen pelastuksen ja suojelee kaikelta pahalta... siten, että usko yksin, ilman tekoja, vanhurskauttaa, vapauttaa ja pelastaa.” Meitä ei pelasta mikään tekomme, tai lain noudattamisemme jolla pyrimme pelastusta tavoittamaan. Pikemminkin kaikki virtaa Kristuksesta hänen pyhän evankeliuminsa kautta! Evankeliumi, toisin kuin lain alla eläminen (kuten on monien kohdalla), julistaa Jumalan kunniaa ja sanoo: ”Jos haluat täyttää lain ja sen vaatimuksen mukaisesti olla himoitsematta, katso! – usko Kristukseen, jossa sinulle luvataan armo, vanhurskaus, rauha ja vapaus.” Uskon kautta kaikki nämä ovat sinun, mutta jos et usko jätät niitä vaille. Sillä sen mikä on kaikkien lain tekojen kautta sinulle mahdotonta täyttää, sillä määrätään huolimatta ne ovat hyödyttömät, sinä täytät helposti ja nopealla tavalla uskon kautta, koska Isä Jumala on laittanut kaiken riippumaan uskosta,

niin että kenellä tahansa se on, hänellä on kaikki, ja sillä jolla ei uskoa ole, ei ole mitään.”

Evangeliumi, ”Jumalan lupaukset ovat pyhyiden, totuuden, vanhurskauden, vapauden ja rauhan sanoja; ja ovat täynnä iankaikkista hyvyttä. Sielu, joka pitäytyy niihin vankalla uskolla, on niihin niin yhdistynyt, että se ei ainoastaan tule osalliseksi niiden hyveistä, vaan on näiden läpitunkema ja kyllästämä. Sillä jos Kristuksen kosketus oli parantava, kuinka paljon enemmän tuo mitä hellin hengellinen kosketus välittää sielulle kaiken, minkä sana sisältää! Näin siis sielu, yksin uskon kautta, ilman tekoja, on Jumalan sanan voimasta vanhurskautettu, pyhitetty, vaatetettu totuudella, rauhalla, ja vapaudella, ja kokonaan täytetty kaikilla hyveillä, ja on todella tehty Jumalan lapseksi, kuten on sanottu: ’Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat

hänen nimeensä” (Joh. 1:12).”

Luther puhuu siitä, mitä Jumalan Sana välittää sielulle, kristityn sydämeen ja mieleen. Tähän hän käyttää valtavaa kuvausta: ”Yksin usko ja sana hallitsevat siinä; ja kuten on sana, niin on myös sen luoma sielu. Aivan kuten tulen kuumentama rauta hohkaa kuin tuli, koska tuli on siihen yhdistynyt.” Se, rakkaat ystävät, on sitä, minkä Sana ja Henki, joka sanan kautta vaikuttaa, saavat aikaan teissä, ja minussa!

Jumalan armo käyttää uskoa välineenä yhdistäessään sielumme Kristukseen! Miten valtava asia! Usko ”yhdistää sielun Kristukseen, niin kuin vaimon aviomieheen. Tässä mysteerissä, kuten apostoli opettaa, Kristus ja sielu tehdään yhdeksi lihaksi. Jos nämä nyt ovat yksi liha ja todellinen avioliitto... kaikki, mitä he omistavat, tulee yhteiseksi, niin hyvät kuin pahatkin asiat; niin että minkä tahansa Kristus omistaa, sen uskova sielu saa omistaa itselleen ja olla siitä

ylpeä, ja mitä tahansa sielulle kuuluukin, sen Kristus omistaa itselleen. ...Kristus on täynnä armoa, elämää ja pelastusta; sielu uhkuu syntiä, kuolemaa ja tuomiota. Antakaa uskon astua esiin ja silloin synti, kuolema ja helvetti kuuluvat Kristukselle, ja armo, elämä ja pelastus, sielulle. Sillä jos Kristus on aviomies, hänen täytyy ottaa omikseen ne vajavuudet, jotka ovat hänen vaimonsa, ja samanaikaisesti välittää vaimolleen kaikki se, joka on hänen. Sillä jos hän antaa vaimolle oman ruumiinsa ja itsensä, niin eikö hän anna silloin kaiken muunkin omansa? Ja jos hän ottaa itselleen vaimonsa ruumiin, kuinka hän ei ottaisi itselleen kaikkea muutakin, joka tähän kuuluu?

Koska Kristus on Jumala ja ihminen, ja on sellainen ihminen, joka ei ole tehnyt syntiä, ei kuole, eikä tuomita; joka ei todellakaan voi tehdä syntiä, kuolla, tai tulla tuomituksi, ja koska hänen vanhurskautensa, elämänsä ja pelastuksensa ovat voittamattomat, iankaikkiset ja kaikkivoivat, – kun sanon, että sellainen ihminen, uskon vihkisormuksella, ei ainoastaan ota osaa vaimonsa syntiin, kuolemaan, ja helvettiin, vaan tekee ne hänen omakseen ja asioi niiden kanssa aivan kuin ne olisivat hänen ja aivan kuin hän itse olisi tehnyt syntiä; ja kun hän kärsii, kuolee ja astuu alas helvettiin voittaakseen kaiken, ja koska synti, kuolema ja helvetti eivät voi häntä nielaista, niiden täytyy tulla hänen nielaisemakseen tässä mahtavassa taistelussa. Sillä

hänen vanhurskautensa on kaikkea ihmisten syntiä korkeampi; Hänen elämänsä on kaikkea kuolemaa väkevämpi; Hänen pelastuksensa on kaikkea helvettiä voittamattomampi. Näin uskovainen sielu, uskon siteen kautta Kristukseen, tulee vapaaksi kaikesta synnistä, kuolemanpelosta, ja helvetistä, ja tulee varustelluksi iankaikkisella vanhurskaudella, elämällä ja Kristuksen, aviomiehensä, pelastuksella. Näin hän valmistaa itselleen autuaan morsiamen, ilman tahraa, tai ryppyä, puhdistuen hänet vedellä pesten, sanan kautta; eli uskon kautta elämän, vanhurskauden ja pelastuksen sanaan. Näin hän kihlaa hänet itselleen uskon kautta vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella (Hoos. 2:19,20).”

Rakkaat ystävät, valitettavasti olen vain raapaissut pintaa Lutherin tutkielmasta Kristityn vapaudesta. Pyydän, että lukisitte sitä, erityisesti latinasta käännettynä. Se ei ole mitään muuta kuin armon, totuuden ja vapauden hyökyaalto. Saatte oppia, mitä ovat uskossa tehdyt todelliset hyvät teot. Saatte oppia, mitä tarkoittaa olla ”kuin Kristus”, tehden muille sen, minkä tiedätte Kristuksen tehneen teille armossaan ja laupeudessaan. Kuten tuli hehkuu raudassa, tuoden mukanaan sen lämpöä, samoin tämä Lutherin kirjoitus perehdyttää teidät Jumalan Sanaan ja Jumalan tahtoon teitä kohtaan. Se on vapauden ja rauhan hyökyaalto. En tiedä mitään muuta tapaa kuvaamaan sitä.

Edward Brockwell

Elämänvalinnat ja vapaus

Miten uskovan tulee soveltaa vapauttaan elämän valintoja, esimerkiksi ammatin valintaa, perhettä ja asuinpaikkaa koskevista asioista? Näissä kysymyksissä on mahdollista antaa ohjeeksi tärkeitä periaatteita ja ohjata oikeisiin kysymyksiin. Yksityiskohtaisten vastausten antaminen sen sijaan on huomattavasti vaikeampaa.

Ensimmäinen tärkeä periaate on, että Jumala on luonut kaiken hyväksi. Tästä seuraa, että kaikki tavanomaiset ammatit ja muunkinlaiset kutsu-
mustehtävät ovat hyviä. Niiden oikea tarkoitus on palvella lähimmäistä, ja ne todella antavat siihen tilaisuuden. Suoranaisesti tämä näkyy esimerkiksi sairaanhoitajan ammatissa. Kuitenkin myös verovirkailija tekee työtä toisten hyväksi, vaikka hänen työnsä vaikutus ei ole välittömästi näkyvää.

Ammatin valitsemisessa kasvava nuori voi hyvin ottaa huomioon omia ominaisuuksiaan ja kiinnostuksiensa kohteita. Peruskoulu antaa kullekin tietoa siitä, mitkä asiat sujuvat luonnostaan hyvin. Pääsäännöksi soveltuu, että ammatti kannattaa valita alalta, johon omat taipumukset viittaavat. Lisäksi useimmilla ammatin valinnassa on hyvä ottaa huomioon, että myös perhe-elämä, isän ja äidin kutsumus, voisivat toteutua. Yhteiskunnallisen tason vakavahko kysymys on alhainen syntyvyys. Tämän taustalla ilmeisesti on ajatustapa, että opiskellaan varsin kauan, halutaan saada vakituinen työpaikka, ja sen jälkeen ajatellaan perheen perustamista. Käytännön seurauksena on, että avioliitto solmitaan ja lapsia saadaan vanhempana, kuin aiemmin oli tapana. Yhteiskunnan päättäjätkin alkavat herätä tällaisen käytännön varjopuoliin.

On hyvä, jos nuoret elämänvalintoja tehdessään voisivat ottaa huomioon sen, että avioliitto ja lapset ovat Jumalan suuria lahjoja ja siunaus ajallista elämäämme varten. Se, että lapsia saadaan jo varsin nuorena, voi joskus merkitä elintasosta tinkimistä. Tätä ei kuitenkaan tarvitse nähdä pahana asiana, sillä Jumala varjelee meitä myös siinä tapauksessa, että ajallinen osamme ei ole kovin suuri. Jumalan sana esittää lasten saamisen mitä siunauksellisimpana asiana, jolla on suuri myönteinen ja pitkäaikainen merkitys niin perheen kuin yhteiskunnankin kannalta.

Mitä asuinpaikkaan tulee, on siinä lähtökohta se, että Jumalan on maa ja kaikki, mitä siinä on. Ei siis ole paikkaa, joka itsessään olisi pyhempi tai pahempi kuin jokin toinen. Kuitenkin tähän aihepiiriin liittyy kysymyksiä, joista otan yhden tarkemmin esiin.

Me kukin elämme täällä osana sukupolvien ketjua, lapsina, vanhempina, isovanhempina, sukulaisina, ystävinä jne. Asemamme perusteella voi tulla eteen tilanne, jossa asuinpaikan valinnalla voimme olla hyödyksi toisille. On isovanhempia, jotka ovat muuttaneet lähemmäksi lastensa perheitä voidakseen auttaa pienten lasten hoitamisessa. On lapsia, jotka ovat muuttaneet seudulle, jossa ikääntyvät vanhemmat asuvat, jotta voisivat olla heille avuksi. Mielessäni on eräs sukulaiseni, joka ei itse välttämättä tarvinnut autoa, mutta kuitenkin piti sitä osittain siksi, että saattoi olla hyödyksi iäkkäille vanhemmilleen. Samoin muistan erästä perhekuntaa, jossa aikuiset lapset ovat sopineet, minä viikonpäivänä kukin soittaa iäkkäälle äidille.

Tällaiset asiat ovat hyviä punnittaviksi. On kuitenkin suuria eroja siinä, mikä missäkin tilanteessa ja erilaisissa yhteiskunnissa on tarpeellista, samoin kuin siinä, millaisia yksityiskohtaisia asioita kukin voi toteuttaa. Jumalan luomistyö on rikas ja meille siunaukseksi. Eri elämänvaiheissa Jumala tuo eteemme erilaisia tilanteita, jotka avaavat mahdollisuuksia toimia lähimmäisen parhaaksi mitä moninaisimmin tavoin. Kaikkiin tilanteisiin ei löydy yksiselitteistä neuvoa, mutta lähimmäisestä ja erityisesti perhekuntalaisista huolehtiminen ohjaavat löytämään hyviä ratkaisuja.

Kimmo Närhi

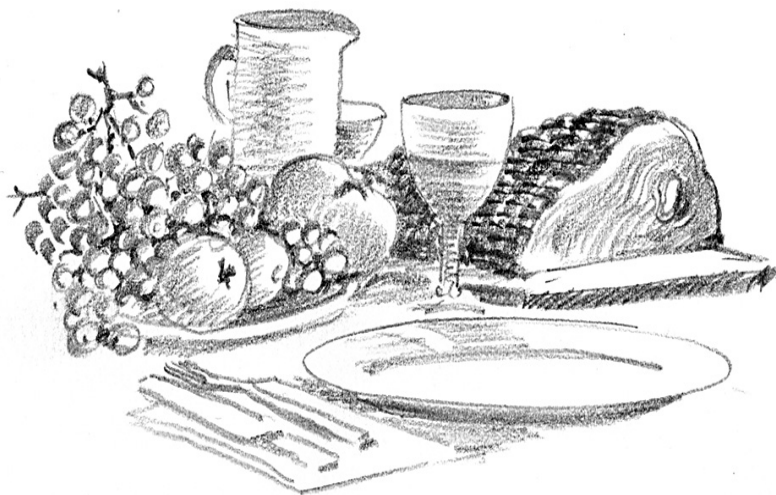
Vapautta rajoittaa se, ettei tule olla veljelle loukkaukseksi

”Katsokaa kuitenkin, ettei tämä valtanne koidu heikoille loukkaukseksi.” (1. Kor. 8:9) Ehdonvallan asiat ovat asioita, joita Raamattu ei ole käskenyt tai kieltänyt. Toisin sanoen, jää kristityn harkinnan varaan, miten hän toimii kyseisten asioiden suhteen. Se ei tarkoita sitä, että nämä asiat olisivat merkityksettömiä. Kristityn onkin hyvä toimia ehdonvallan asioiden suhteen niin, että hänen hengellinen elämänsä rakentuu eikä vahingoitu. Kun on kyse ehdonvallan asioista, se voi tarkoittaa sitä, että eri ihmisten on hyvä toimia eri tavoin jossain tietyssä asiassa.

Kristitty on siis sinänsä vapaa päättämään, miten hän toimii ehdonvallan asioissa. Yksi rajoittava tekijä on kuitenkin se, että kristityn ei tule käyttää tätä vapauttaan niin, että se koituu loukkaukseksi tai pahennukseksi uskonveljelleen. Joku voi olla esimerkiksi epävarma sen suhteen, onko jokin asia kristitylle sopivaa vai ei. Silloin tulee tämän heikon veljen läsnä ollessa pidät-

täytyä sellaisesta toiminnasta, josta hän on epävarma, onko se oikein vai ei. Voi myös olla, että joku tietää kyllä, että kyseinen asia on sinänsä vapaa, mutta esimerkiksi menneisyytensä tähden hän ei silti pysty tekemään kyseistä asiaa loukkaamatta omaatuntoaan vastaan. Tällöin tulee myös olla tarkkana, että ei omalla käytöksellään ole rohkaisemassa heikkoa veljeä toimimaan niin, että saa hänet toimimaan vastoin omaatuntoaan.

Otetaan jokin konkreettinen esimerkki. Oletetaan, että olet tutustunut johonkin sellaiseen kristittyyn joka on saanut sellaista opetusta, että Mooseksen lain ruokasäädökset koskevat kristittyjä. Nyt hän on kuitenkin keskusteltuasi asiasta kanssasi epävarma siitä, mitä tästä kysymyksestä tulisi ajatella. Päätät kutsua tämän henkilön luoksesi aterialle, että voitte jatkaa keskusteluja. Eikö tässä tilanteessa olisi selkeästi väärin, että tarjoaisit tälle henkilölle ruoaksi porsaanlihaa? Itsessään porsaanlihan syöminen ei

ole väärin, mutta jos tämä henkilö söisi porsaanlihaa, hän toimisi vastoin omaatuntoaan, koska hän on epävarma siitä, onko se oikein vai väärin. Tällöin, vaikka sinulla on sinänsä vapaus tarjota vieraillesi porsaanlihaa, tässä tapauksessa vapauttasi rajoittaisi heikon veljen epävarmuus tässä kysymyksessä. On parempi ja rakkauden mukaisista, että tarjoat jotain sellaista, jota kyseinen henkilö voi syödä hyvällä omallatunnolla.

Samoin, olettakaamme, että lopulta tämä henkilö on vakuuttunut siitä, että Mooseksen lain ruokasäädökset eivät enää koske Uuden liiton aikaa. Kuitenkin, koska hän on vasta tullut tähän johtopäätökseen, hänestä vielä tuntuu pahalta syödä sikaa. Hän ymmärtää, että se

ei ole väärin, mutta hän ei ole vielä tunnetasolla päässyt eroon tästä ajattelustaan. Olisiko silloin kristillisen rakkauden mukaista painostaa tällaista henkilöä syömään sikaa? Eikö pikemminkin tulisi välttää kaikkea sellaista, joka saisi tämän henkilön toimimaan vastoin omaatuntoaan.

Vapautta ehdonvallan asioissa rajoittaa siis se, että ei tule olla heikolle veljelle loukkaukseksi. Meidän ei tule toiminnallamme painostaa toista toimimaan vastoin omaatuntoaan tai toimia niin, että joku joutuu kiusaukseen toimia vastoin omaatuntoaan. Silloin voi olla paikallaan, että itse pidättäydymme jostain asiasta, vaikka tiedämme, että se ei olisi itsessään väärin.

Dani Puolimatka

Vapaus jumalanpalveluksen muodoissa

”Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta. Sen sijaan ei ole välttämätöntä, että perityt inhimilliset traditiot, jumalanpalvelusmenot tahi seremoniat, jotka ovat ihmisten säätämiä, ovat kaikkialla samanlaiset.” (Augsburgin tunnustus VII, Tunnustuskirjat 1990, s. 54)

Augsburgin tunnustuksessa tunnustetaan, että jumalanpalveluksen muodot ovat vapaat. Jumala ei ole säätänyt Uuden liiton seurakunnalle mitään tiettyä jumalanpalveluksen muotoa. Siksi ei voi vaatia sitä, että kaikissa seurakunnissa on välttämättä oltava samanlainen jumalanpalvelus, kunhan jumalanpalveluksen muodoissa ei ole mitään Jumalan sanan vastaista. Jumalanpalveluksen muodot kuuluvat siis ehdonvallan asioihin.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että olisi yhdentekevää, minkälaista jumalanpalvelusta vietämme. On otettava huomioon myös se näkökulma, minkälainen on kristillistä uskoa tukeva ja rakentava jumalanpalveluksen muoto. Ei ole niin, että kaikki muodot ovat yhtä hyviä ja rakentavia. Jos vertaamme esimerkiksi perinteistä liturgiaa ja sellaista jumalanpalvelusta, josta on liturgia poistettu, voimme tehdä useita huomioita.

Ensinnäkin, koska Jumalan sanassa ei ole käsketty mitään tiettyä jumalanpalveluksen muotoa, emme voi sanoa, että on syntiä tai väärin, että vietetään jumalanpalvelusta, missä ei ole liturgiaa. Mutta kun ymmärrämme, miten rikas ja uskoa vahvistava ja tukeva liturgia on, ymmärrämme, kuinka köyhdyttävä vaikutus sillä olisi jumalanpalvelukseen, jos poistaisimme siitä perinteisen liturgian. Perinteinen liturgia luo jumalanpalvelukseen pyhyiden ja arvokkuuden ilmapiiriä. Sen sisältö nousee vahvasti Raamatusta, ja se välittää kauniisti ja arvokkaasti Jumalan sanan keskeisimpiä asioita jumalanpalveluksesta toiseen.

Sen poistaminen saattaisi johtaa arvaamattomiin seurauksiin. Joku on esimerkiksi tehnyt sen huomion, että kun Yhdysvalloissa on siirrytty yhä enemmän sellaiseen jumalanpalvelukseen, jossa ei ole perinteistä liturgiaa eikä perinteisiä virsiä, niin ihmisten ymmärrys Jumalasta on muuttunut. Monelle kirkossa kävijälle Yhdysvalloissa saattaa olla epäselvyyttä esimerkiksi siinä, että Jumala on Kolmiyhteinen Jumala. Kun esimerkiksi tästä näkökulmasta tarkastelemme perinteistä liturgiaa ja virsiä, huomaamme, kuinka rikkaasti ja monipuolisesti ne opettavat Jumalan Kolmiyheydestä.

Tässä on nähtävissä tunnetun lauseen toteutuminen: *lex orandi lex credendi*. Tämä on suomeksi: rukouksen laki on uskon laki. Tällä tarkoitetaan sitä, että se, miten rukoillaan, heijastaa sitä, mitä uskotaan. Kun siis esimerkiksi uskomme, että Kolmiyhteinen Jumala on läsnä jumalanpalveluksessa sanansa ja ehtoollisen sakramentin kautta, se saa meidät

viettämään jumalanpalvelusta arvokkaasti, Jumalan läsnäoloa ja ehtoollisen sakramenttia kunnioittaen. Jos esimerkiksi pastori menisi shortseissa ja t-paidassa lippalakki päässä toimittamaan ehtoollista, varmaankin me ajattelisimme, että se ei olisi ehtoollisen arvon mukaista. Se johtuu juuri siitä, että uskomme, että ehtoollisessa on Kristuksen todellinen ruumis ja veri läsnä. Siksi haluamme viettää ehtoollista arvokkaasti.

Tämä toimii myös päinvastoin. Aikaisempi esimerkkinä siitä, kuinka Yhdysvalloissa kristityiksi itseään kutsuvien käsitys Jumalan Kolmiyhteydestä on heikentynyt, heijastaa sitä hedelmää, jonka sellainen jumalanpalveluksen muoto on saanut aikaan, jossa käytännössä Jumalan Kolmiykeys ei tule esille niin jumalanpalveluksen muodossa kuin niissä lauluissakaan, joita lauletaan.

Ei ole sattumaa, että eri kirkkoilla on erilaiset jumalanpalvelukset. Se johtuu siitä, että eri kirkkojen eri jumalanpalvelusmuodot heijastavat näiden eri kirkkojen erilaista uskon sisältöä. Siksi ei ole yhdentekevää, miten vietämme jumalanpalvelusta, vaikka Jumala ei olekaan mitään tiettyä jumalanpalveluksen muotoa käskenyt tai kieltänyt. Jos viettäisimme jumalanpalvelusta kuin esimerkiksi kalvinistit, se alkaisi aikaa myöden vaikuttaa myös uskomme sisältöön. Ei ehkä ensimmäisessä sukupolvessa, mutta varmaankin jo toisessa. Esimerkiksi ehtoollisen arvostus saattaisi laskea. Siksi on mitä hyödyllisintä pitäytyä historiallisessa luterilaisessa liturgiassa. Se on oikeastaan läntisen kristillisen kirkon jumalanpalvelus, josta on uskonpuhdistuksen myötä poistettu siihen aikojen varrella mukaan tulleet Jumalan sanan vastaiset asiat.

Luterilaiset eivät halunneet luopua perinteisestä jumalanpalveluksen muodosta, niin kuin Augsburgin tunnustuksesta käy ilmi: ”Kirkollisista tavoista seurakuntamme opettavat, että sellaiset tavat tulee säilyttää, joita voidaan noudattaa ilman syntiä ja jotka edistävät rauhaa ja hyvää järjestystä kirkossa.” (Tunnustuskirjat 1990, s. 56) Edelleen: ”Messu on säilytetty meidän keskuudessamme ja sitä vietetään suurella kunnioituksella. Miltei kaikki tavanomaiset jumalanpalvelustavat ovat käytössä – Ihmisiä myös valistetaan sakramentin arvosta ja sen oikeasta käytöstä, siitä kuinka suuren lohdutuksen se tuo aroille omilletunnoille, että he oppisivat luottamaan Jumalaan ja odottamaan ja pyytämään häneltä kaikkea hyvää. Tällainen palvonta miellyttää Jumalaa; sellainen sakramenttien käyttö edistää Jumalan mielen mukaista hurskautta. Messua ei vastustajien keskuudessa ilmeisesti vietetä suuremmalla kunnioituksella kuin meillä.” (Tunnustuskirjat 1990, s. 64–65) Luterilainen kirkko ymmärsi liturgian merkityksen, siksi se ei halunnut poistaa sitä, vaan ainoastaan puhdistaa sen evankeliumin vastaisista asioista. Tähän uskonpuhdistuksen perinteeseen meidänkin on hyvä pitäytyä.

Dani Puolimatka

Synnin palvelijasta Jumalan palvelijaksi

Apostoli Paavali kirjoitti: ”Kiitos Jumalalle, että te, jotka olitte synnin orjia, nyt olette tulleet sydämeštänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon teidät on annettu, ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden orjiksi.” (Room. 6:17,18)

Apostoli toi esiin sen muutoksen, mikä ihmisessä uskon myötä tapahtuu. Hän viittasi siihen, että Rooman seurakunnan jäsenet ennen, ilman uskoa vaeltaessaan, olivat palvelleet syntiä. He olivat ennen toimineet syntiin langenneen, Jumalasta eroon ja kuoleman valtaan joutuneen ihmisen tavoin. Heidän pyrkimyksensä olivat suuntautuneet syntiin, kenellä siveettömyyteen, kenellä ahneuteen, kenellä ylpeyteen ja toisten yläpuolelle asettumiseen. Synti oli määrännyt heidän elämänsä suunnan.

Jumala oli armossaan puuttunut asiaan. Seurakunnan jäsenet olivat tulleet tunnustamaan syntinsä ja uskossa omistaneet Kristuksen armon elämänsä turvaksi. Edellä olevissa Roomalaiskirjeen luvuissa apostoli on tuonut seikkaperäisesti esiin Kristuksen työn ja uskon tien pelastukseen. Tässä kuudennessa luvussa hän puhuu uskon vaikutuksesta elämässä. Usko johdattaa ihmisen synnin orjuudesta Jumalan palvelijaksi.

Jumalan palvelijan elämä on ensiksi vastakohta ulkonaiselle synnin

palvelemiselle. Apostoli kirjoitti toisaalla: ”Joka on varastanut, älköön enää varastako.” (Ef. 4:28) Synnin vallassa eläneelle kuuluu kehoitus välttää sitä pahaa, mikä hänen elämäänsä on ohjannut. Jos jokin paha, erityisesti riippuvuutta aiheuttanut asia on aiemmin kietonut, tuosta väärästä tottumuksesta irti pääseminen voi merkitä pitkäaikaista kamppailua, jossa tarvitaan myös toisten tukea.

Jumalan palveleminen ei kuitenkaan ole vain pahan vastustamista. Se merkitsee myös hyvän etsimistä. Kolmen ensimmäisen käskyn alueella se merkitsee Jumalaan turvaamista, rakkautta häneen ja hänen sanansa uskollista kuulemistä. Toisia ihmisiä koskevien käskyjen (4.-10.) alueella Jumalan palveleminen merkitsee hyvän tekemistä lähimmäiselle, sen etsimistä, mikä koituu toisten parhaaksi.

Jumalan palvelemisessä toteutuvat sekä vapaus että sidonnaisuus. Uskova on vapautettu synnistä ja sen orjuudesta. Hän on Jumalalle kaikessa alamainen. Tämä merkitsee sydämen rauhan tuovaa yhteyttä armolliseen Jumalaan ja sitä, että tämän armon varassa palvelee Jumalaa ja lähimmäistä. Tällä uskon tiellä toteutuu myös Jumalan sana: ”Rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä hänen käskynsä ole raskaat.” (1 Joh. 5:3)

Kimmo Närhi

Vapaus hyvään

Apostoli Pietari kehottaa uskovia tekemään hyvää ”niin kuin vapaat, ei niin kuin ne, joilla vapaus on pahuuden verhona, vaan niin kuin Jumalan orjat.” (1 Piet. 2:16)

Kun apostolit saarnasivat evankeliumia eli kaikkia ihmisiä koskevaa syntien anteeksiantamusta Kristuksen sovitus työn perusteella, tehtiin siitä myös vääriä johtopäätöksiä. Jotkut käänsivät evankeliumin julistusta niin, että se muka antaisi vapauden tehdä pahaa. Kun nyt kerran kaikki synnit on sovitettu, eikö olisi tehtävä vain enemmän syntiä, että armo tulisi suuremmaksi? Kun ihminen kerran pelastuu ilman omia tekojaan, onko sitten mitään väliä sillä, miten ihminen elää?

Tällaisia kysymyksiä ja väitteitä esitettiin. Niiden varjolla hyökättiin evankeliumia vastaan. Niiden mukanaan vieminä monet joutuivat väärille raiteille ja omantunnon vaivoihin.

Oikea kristillinen vapaus merkitsee vapautta hyvän tekemiseen ja vetäytymiseen pois pahasta. Tausalla on kaksi tärkeää lähtökohtaa.

Ensiksi Jumala on luonut kaiken hyväksi ja asettanut ihmisen palvelemaan Jumalaa ja lähimmäistä. Tämän palvelun ohjeeksi ja suojaksi hän on antanut käskynsä, jotka osoittavat, mitkä ovat todellisia hyviä tekoja. Tämän vapauden mukaisesti hän kehottaa tekemään hyvää.

Toinen asia on, että syntiinlankeemuksen myötä paha vaikuttaa maailmassa. Kiusaaja vaikuttaa voimakkaasti ja loppua kohden entistä enemmän. Se esittää Jumalan käskyt pahoina ja niiden rikkomisen hyvänä asiana. Saatetaan vedota jopa kristilliseen vapauteen käskyjen rikkomiseksi ja pahan tekemiseksi. Tästä apostoli varoittaa.

Kristityn vapauden käsittämiseksi on hyvä pitää mielessä lähtökohta. Kyseessä on syntinsä anteeksi saaneen vapaus palvella armahtajaansa, kaikkivaltiaasta Jumalaa. Kysymyksessä on kiinni riippuminen hänessä, joka on tehnyt kaiken hyväksi niin meidän kuin kaikkien muidenkin ajallista ja iankaikkista elämää varten.

Kimmo Närhi

Vapaus murheista

Jumalan lapsen asema merkitsee vapautta murheista ja lohdutusta niiden keskellä. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Älkää murehtiko mistään, vaan saattakaa kaikessa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa tietoon Jumalan edessä.” (Fil. 4:6)

Tarkoittiko apostoli, että kristityn elämän olisi vain pelkkiä ruusuisia päiviä? Ovatko ne oikeassa, jotka sanovat, että kun uskot Jeesukseen, sinulla ei ole sairauksia, rahahuolia, ongelmia ihmissuhteissa, vaan kaikki menee hyvin? Näin ei ole asia. Sen osoittaa Jumalan sana monin kohdin. Edellä mainittu raamatunkohta osoittaa sen myös, sillä apostolin kehoitus on mielekäs vain tilanteessa, jossa murheen aiheita on käsillä.

Apostolin kehotuksella on vankka perustuksensa. Se on Jumalan lapsen asema iankaikkisen autuuden perillisenä. Kun Jeesus kehotti luottamaan Jumalan huolenpitoon, hän viittasi taivaan lintuihin ja sanoi: ”Ettekö te ole niitä paljoa suurempiarvoiset?” (Matt. 6.26) Jumala pitää huolen eläimistä. Meitä ihmisiä varten hän on antanut Kristuksen, hänessä armonsa ja avan-
nut tien iankaikkiseen elämään.

Jumalan lapsi saa siis katsoa elämän murheita sitä taustaa vasten, että hän on iankaikkisen elämän perillinen. Mikään täällä, sairaus, köyhyys tai muu vaiva, ei vie tätä aarretta pois. Välistä Jumala myös antaa meidän kokea murhetta sen tähden, ettemme kiinnittyisi tähän katoavaan maailmaan vaan muistaisimme päämäärämme taivaan kodissa.

Kun apostoli kehottaa kiittämään, on siinä kaksi erityistä aihetta. Täällä ajassa Jumala on luvannut pitää meistä huolen jokaisena päivänämme. Toiseksi hän on valmistanut meille katoamattoman perinnön taivaissa (1 Piet. 1:4). Nämä molemmat asiat yksinään ovat verrattomasti suuremmat kuin ajallisen elämän murheet. Siksi voimme säilyttää kiitollisuuden murheiden keskellä ja riemuista siitäkin, että taivaallinen Isä kuulee meitä, kun viemme ajalliset tarpeemme hänen eteensä.

Kimmo Närhi

Vapaa-aika vai lepo

Tässä kirjoituksessa haluaisin kiinnittää huomiota siihen, kuinka puhe vapaa-ajasta saattaa ohjata meitä ymmärtämään väärin vapaa-ajan merkityksen. Tämä johtuu siitä, että kulttuurimme käsitys vapauden sisällöstä saattaa antaa sanalle vapaa-aika sellaisen merkityksen, johon juuri sisältyy länsimaisen kulttuurin käsitys vapaudesta, joka puolestaan on virheellinen.

Yhteiskunnassamme on yleistä ajatella, että vapaus on sitä, että ihminen on täysin autonominen. Ajatellaan, että todellinen vapaus olisi sitä, että ihminen saa tehdä mitä hän itse haluaa, ilman että mikään ulkopuolinen taho määrää häntä. Jos tämä merkitys vapaudesta luetaan sisään käsitteeseen vapaa-aika, silloin tuloksena on virheellinen käsitys vapaa-ajan luonteesta. Silloinhan vapaa-aika mielletään ajaksi, jolloin ihminen voi tehdä mitä häntä huvittaa. Tällöin vapaa-ajalle annetaan puhtaasti itsekeskeinen merkitys. Vapaa-aika mielletään ajaksi, jolloin voi itse päättää, mitä sillä ajalla haluaa tehdä, riippumatta siitä, onko se, mitä tekee, rakentavaa ja hyödyllistä itselle ja toisille.

Ajatuksemme ohjautuvat parempaan suuntaan, jos käytämme vapaa-ajasta sanaa lepo. En tällä tarkoita sitä, ettemmekö me voisi käyttää sanaa vapaa-aika. Tarkoitan vain sitä, että sanana ”lepo” ohjaa

ajatuksiimme oikeampaan suuntaan kun mietimme vapaa-ajan merkitystä. Vapaa-ajan tarkoituksena on nimenomaan se, että ihminen saa levähtyä työnteosta. Totta kai, meidän arkielämässämme siihen aikaan, jota nimitetään vapaa-ajaksi, kuuluu myös työnteoa, kuten kotitöitä ja muuta sellaista. Nyt puhun siitä vapaa-ajan osasta, jolloin ihminen ei ”tee mitään hyödyllistä”. Tämän ajan tarkoitus on juuri se, että ihminen saa levähtyä.

Ihminen tarvitsee lepoa. Hän ei voi tehdä koko ajan töitä. Toki, tarvittaessa ihminen kykenee kyllä tekemään töitä koko ajan. Ja yksilölliset erot on myös huomioitava, jotkut jaksavat tehdä enemmän töitä kuin toiset. Mutta ihminen on sellainen olento, että hänet on luotu myös lepäämään. Siksi jos ihminen ei koskaan lepää, hän ennemmin tai myöhemmin vahingoittaa ja rikkoo itseään.

Siksi voikin oikeastaan sanoa, että se, että ei tee mitään ”hyödyllistä” osan ajastaan, on hyödyllistä, koska ihminen tarvitsee lepoa. Ei siis ole itsessään väärin, että joku vaikka vain istuu sohvalla tunnin ja tuijottaa seinää. Jos tämä on se tapa, miten hän parhaiten saa levähtyä, niin tämä on silloin hänelle hyvä tapa levätä ja käyttää osan vapaa-ajastaan siihen.

Tämän asian suhteen vallitsevat suuret yksilölliset erot. Eri ihmiset

saavat levättyä hyvin eri tavoilla. Aina ei myöskään ole tarpeen ruumiillisesti levätä, vaan myös mielen virkistys ja lepo ovat tärkeitä. Ja eri ihmiset saavat virkistystä eri asioista. Ei siis ole väärin, että käyttää osan ajastaan ikään kuin hyödyttömiltä vaikuttaviin harrastuksiin tai asioihin. Jos nämä asiat ovat sellaisia, että ne virkistävät ruumista ja/tai mieltä, niin silloin ne ovat ihmiselle hyväksi. Toki on selvää, että sellaiset asiat eivät ole hyväksi eivätkä luvallisia, jotka ovat vastoin Raamatun arvoja.

Avain on siinä, että on oikea tasapaino työnteon ja levon suhteen. On vastuutonta, jos kaiket päivät vain lepäilee (ellei sitten ole juuri liiallisen työnteon vuoksi uupunut niin paljon, että tarvitsee pidempään vain lepoa). Mutta on myös tärkeää, että lepää riittävän paljon, että ei uuvu. Siksi on hyvä, että kukin miettii, miten juuri minä saan parhaiten lepoa ja virkistystä työnteon ja ahertamisen vastapainoksi. Tässäkään ei toisaalta tarvitse mennä toiseen ääripäähän. Kyllähän myös työnteonomaiset asiat ja puuhut voivat virkistää tai tuoda lepoa.

Jos esimerkiksi työkseen tekee paljon ajattelutyötä, jossa täytyy käyttää paljon henkistä kapasiteettia, niin silloin virkistävää saattaa olla esimerkiksi jokin hyvin ruumiillinen asia, kuten halkojen hakaaminen, tai mikä tahansa, missä ruumis tekee työtä, oli se sitten ko-

titöitä tai vaikka jokin urheiluharrastus. Ajattelutyön tekijälle ehkä paras mahdollinen tapa levätä ja virkistäytyä ei ole työpäivän päätteeksi lukea jotain älyllisesti haastavaa kirjaa. Jos taas tekee koko päivän raskasta ruumiillista työtä, voikin virkistävää olla vaikka juuri se, että lukee työpäivän päätteeksi jotain kirjaa tai opiskelee jotain kieltä. Tässä on kuitenkin varmasti suuret yksilölliset vaihtelut, minkä asian kukakin kokee lepoa edistävänä ja virkistävänä, ja kuinka paljon kukakin tarvitsee lepoa.

Kun siis ymmärrämme vapaa-ajan tarkoituksen olevan se, että ihminen saa levätä ja virkistäytyä, tämä ohjaa meitä suunnittelemaan vapaa-aikaamme oikealla tavalla. On nimittäin myös paljon sellaisia asioita, mitä ehkä haluaisimme vapaa-ajallamme tehdä, mutta josta myös tiedämme, että eivät ne kauheasti meille anna lepoa tai virkistystä tai saattavat olla meille suorastaan haitallisia. Siksi on hyvä muistaa, että vaikka yleensä puhummekin vapaa-ajasta, se saattaa sanana ohjata meitä suhtautumaan vapaa-aikaan väärällä tavalla, kun taas sanana lepo muistuttaa meille, mikä vapaa-ajan tarkoitus varsinaisesti on. Näinhän Jumala jo paratiisissa loi ihmisen sekä viljelemään että varjelemaan, että antoi myös lepopäivän. Levätkäämme siis mekin riittävästi, jotta jaksamme myös hoitaa niitä kutsumuksia, jotka Jumala on meille antanut.

Dani Puolimatka

Nykyajan vapauskäsitys

Nykyään länsimaaisessa yhteiskunnassa vapauden ajatellaan usein tarkoittavan, että ihmisellä on vapaus tehdä mitä hän haluaa. Ajatus on, että ihminen on kaiken mitta ja päättää omasta elämästään. Vapaus ymmärretään siten, että ihminen on vapaa toimimaan niin kuin häntä huvittaa. Ajatellaan, että ihminen on vapaa silloin kun hänellä on täysi ja vapaa itsemääräämisoikeus.

Tämä heijastuu myös esimerkiksi populaarikulttuuriin, jossa on nähtävissä se, että juuri ihmisen vapautta toteuttaa itseään ja omia halujaan ihannoidaan. Tavoiteltavaksi elämäksi kuvataan se, että ihminen saa elää nautinnoissa toteuttaen omia himojaan.

Meidän on hyvä pysähtyä miettimään, kuinka paljon me olemme omaksuneet tästä nykyajan käsityksestä? Emme ehkä niin karkeassa muodossa, mutta onko meillä joskus sellainen ajatus ja asenne, että meillä pitäisi olla täysi itsemääräämisoikeus? Että kukaan ei voi sanella minulle, miten minun tulee elää tai ajatella?

Varmasti enemmän tai vähemmän jokainen meistä on omaksunut huomaamattaan nyky-yhteis-

kuntamme ajatuksia vapaudesta. Ajatuksia siitä, että vapaus on sitä, että ihminen on kaiken mitta. Mutta tämä ei ole todellista vapautta. Todellinen vapaus ei ole sitä, että ihminen saa tehdä mitä häntä huvittaa.

Oikeastaan, mitä on se, että ihminen haluaa olla oman elämänsä herra? Eikö se ole juuri se sama halu tulla jumalaksi, joka oli Aadammilla ja Eevalla, kun he lankesivat syntiin? Se, että ihminen haluaa olla itse kaikkein ylin auktoriteetti omassa elämässään, on juuri sitä, että ihminen haluaa itse ottaa Jumalan paikan, että ihminen haluaa itse oman elämänsä jumalaksi. Niin todellisuudessa nykyinen käsitys vapaudesta on vain se sama vanha valhe, joka jo maailman alussa esitettiin Aadamille ja Eevalle.

Se on se valhe, jonka mukaan ihminen vapautuu silloin, kun hän ei kuuntele Jumalan sanaa. Se on se valhe, jonka mukaan vapaus on juuri siinä, että vapautuu Jumalan sanasta. Mutta jos uskomme tämän valheen, silloin me todellisuudessa olemme synnin orjia. Sillä kun synnin turmelema ihminen saa vapauden tehdä mitä hän haluaa, silloin hän todellisuudessa itse kietoo itsensä synnin orjaksi. Hän on silloin

itsensä ja omien himojensa orja. Hänellä voi olla kokemus vapaudesta, koska hän tekee sitä, mitä hän kokee haluavansa tehdä, mutta todellisuudessa synti orjuuttaa hänet.

Oikeastaan on vain illuusio, että ihminen olisi vapaa, kun hän tekee mitä hän haluaa. Sillä silloin hän todellisuudessa ajattelee ja elää paholaisen tahdon mukaan. Se on myös illuusio, että ollakseen vapaa ihmisen pitäisi olla vapaa kaikista auktoriteeteista. Jeesus kertoo mikä todellisuudessa tekee vapaaksi: "Jos te pysytte minun sanassani, te olette totisesti minun opetuslapsiani, ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31) Pysyminen totuudessa tekee vapaaksi. Jumala on totuus. Hänen sanansa on totuus, ja silloin kun pysymme hänen sanassaan, silloin tunnemme totuuden, ja totuus tekee meidät vapaiksi.

Todellinen vapaus ei ole siis sitä, että ihminen on oman elämänsä herra, että hän saa tehdä, mitä häntä huvittaa. Jumala loi ihmisen elämään yhteydessään ja elämään Jumalan tahdon mukaan. Ennen lankeemusta Aadam ja Eeva olivat vapaita juuri silloin, kun he pysyivät Jumalan sanassa ja elivät Juma-

lan tahdon mukaan. Lankeemuksessa puolestaan, kun he tekivät mitä itse tahtoivat, he menettivät todellisen vapauden. Heistä tuli synnin ja kuoleman vallan alaisia, synnin orjia.

Mutta nyt Jeesus on vapauttanut meidät. Hän on kasteessa siirtänyt meidät pahan vallan alta Jumalan vallan alle. Meidät on vapautettu synnin kuoleman ja perkeleen valasta, niin kuin Luther kasteesta kirjoittaa Vähässä katekismuksessa: "Kaste vaikuttaa syntien anteeksiantamuksen, vapauttaa kuolemasta ja perkeleestä sekä antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset."

Sinut on vapautettu, kun olet siirtynyt Jumalan vallan alle. Jumalan vallan alla oleminen on juuri todellista vapautta. Todellinen vapaus on vapautta uskoa Jumalan sana ja palvella Jumalaa. Pysykäämme siis aina Jeesuksen sanoissa, sillä hän puhuu meille totuuden, ja totuus tekee meidät vapaiksi. Pysykäämme Jumalan Pojan sanoissa, sillä "jos Poika tekee teidät vapaiksi, niin olette todellisesti vapaita." (Joh. 8:36)

Dani Puolimatka

Rauhan kuninkaan satureina

*HERRA sanoi minun Herralle-
ni: ”Istu oikealle puolelleni, kunnes
minä panen vihollisesi jalkojesi
astinlaudaksi.” HERRA ojentaa
valtasi valtikan Siionista. Hallitse
vihollistesi keskellä. Altis on kansa-
si voimasi päivänä: pyhässä asussa
nuoresi ovat edessäsi kasteena
aamuruskon helmasta. HERRA on
vannonut eikä kadu: ”Sinä olet
pappi iankaikkisesti, Melkisedekin
järjestyksen mukaan.” Herra on
oikealla puolellasi ja musertaa
kuninkaat vihansa päivänä. (Ps.
110:1–5)*

Taivaaseen astunut kuningas

Rakkaat kristityt! Tämä psalmi on yksi VT:n lainatuimpia kohtia UT:ssa. Siihen viitataan UT:ssa kokonaista 17 kertaa. Jotain hyvin keskeistä siinä täytyy siis olla.

Tämä on helatorstain psalmiteksti. Se liittyy näin ollen Kristuksen taivaaseenastumiseen. On helppo nähdä, että sanat *HERRA sanoi minun herralleni: ”istu oikealle puolelleni”* kuvaavat sitä, miten Kristus astui ylös taivaaseen ja istuu Isän oikealla puolella.

Psalmi puhuu voitokkaasta kuninkaasta, joka hallitsee vihollistensa keskellä. Se kuuluu nk. kuningaspsalmeihin. Uusi testamentti lukee näitä VT:n kuningaspsalmeja kristologisesti, eli siten, että ne puhuvat Messias-kuninkaasta eli

Kristuksesta – Messias ja Kristus tarkoittavat samaa.

Jeesus kysyi fariseuksilta, miten Daavid voi tässä psalmissa nimittää Messiasta, Daavidin Poikaa, Herrakseen. Jälkeläisen tulisi osoittaa kunnioitusta suurelle esi-isälleen, joten kuinka Daavid sitten sanoo häntä Herraksensa? Näin Jeesus ilmaisi, että psalmi kertoo hänen jumaluudestaan. Daavidin Poika on Daavidin Herra, joka istuu *HER-RAN* Jumalan oikealla puolella.

Koska kyseessä on kuningaspsalmi, sen kuvasto on tämän mukaista. Puhutaan kuninkaan valasta. Taivaaseen astunut Kristus hallitsee. Isän oikealla puolella hänellä on kaikki valta – hänellä on ollut se iankaikkisuudesta, ja nyt hän alennuksensa jälkeen taas täydellisesti käyttää sitä, Jumalana ja ihmisenä.

Psalmi kuvaa kuninkaan valtaa erityisesti hänen vihollisiinsa nähden. Heidät alistetaan hänen jalkojensa alle. Puhe vihollisiaan polkevasta kuninkaasta voi tuntua oudolta. Se voi tuntua olevan kaukana Jeesuksesta, joka siunaten nousi opetuslasten keskeltä taivaaseen kuoltuaan maailman syntien tähden. Mutta se, että psalmia sovelletaan Kristuksen taivaaseenastumiseen, auttaa meitä ymmärtämään, että kyseessä on hengellinen voitto.

Jeesus on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen. Se, että HERRA ojentaa Kristuksen vallan valtikan Siionista ja hän hallitsee vihollistensa keskellä, kuten tekstimme sanoo, tapahtuu hänen hallitessaan taivaaseen astuneena Isän oikealla puolella: Jeesuksen valtakunta levisi Jerusalemissa kaikkeen maailmaan apostolien saarnan kautta, ja hän hallitsee armonvaltakunnassaan vihollistensa keskellä.

Silti on totta, että Kristuksen palatessa viholliset kukistuvat hyvin kouriintuntuvalla tavalla. Jeesus todella tulee tuomitsemaan elävät ja kuolleet ja erottamaan lampaat vuohista. Kristuksen viholliset joutuvat ikuiseen häviöön. Raamattu opettaa sitä kaikille ihmisille varoitukseksi, että tieto tuomiosta kääntäisi meidät Kristuksen vastustajista hänen seuraajikseen. Jumala puhuu tätä, että ihmiset vetäytyisivät vihollisen joukoista Jumalan puolelle eivätkä siirtyisi Kristuksen puolelta pois.

Uskovallekin sydämen kääntymys on jokapäiväinen asia, sillä päivittäin me riisumme vanhan ihmisemme ja nousemme yhdessä Kristuksen kanssa uuteen uskon elämään. Jokainen päivä on katumusta ja uskoa. Palaamme alati kasteeseemme, jossa olemme Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimien alaisuudesta ja elämme uskossa Jeesuksen kanssa Jumalan valtakunnassa. Muuten emme voi pysyä Herrassa.

Kuningas ja pappi

Tässä psalmissa on merkittävää myös se, että se sanoo Messias-kuninkaan olevan paitsi kuningas myös pappi. Mooseksen lain mukaan kuningas ei ollut pappi. Pappeus oli rajattu Aaronin jälkeläisille, mutta Daavidin kuningassuku oli Juudan heimoa.

Mutta VT:sta löytyy myös pappiskuningas. Hän on Melkisedek, Saalemin kuningas ja Jumalan, Korkeimman, pappi, joka eli Aabrahamin aikana. Siksi kuningasta nimitetään papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Tähänkin psalmin jakeeseen viitataan UT:ssa paljon.

Taivaaseen astunut Kristus-kuninkaamme on siis myös pappimme. Hän on välimies Jumalan ja ihmisten välillä. Kuninkaamme on saavuttanut voittonsa uhrin kautta, ja uhrin kantaminen Jumalalle oli papillinen toimi. Voittoisan kuninkaan taistelu oli siis hyvin toisenlainen kuin voisi odottaa. Hän antoi itsensä uhriksi voittaakseen vihollisensa.

Jeesus otti syntimme kantaakseen, antoi perkeleen hyökätä kimppuunsa kaikella raivollaan ja antautui kuolemaan puolestamme. Näin suuri pappimme uhraisi itsensä ristin alttarilla syntien sovitukseksi, ja me saimme rauhan. Herran kuolleista nouseminen vahvisti, että koko maailma saa synnit anteeksi. Hänen taivaaseenastumisensa osoitti, että hänen pelastus-

työnsä maan päällä oli täydellisesti toteutettu.

Meillä on nyt puolustaja Isän luona taivaassa, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. (1 Joh. 2:1) Hän elää aina rukoillakseen puolestamme. (Hepr. 7:25) Hän on vienyt uhrinsa taivaalliseen kaikkein pyhimpään Isän luo. Siellä hänen vereensä on ikuisesti Jumalan edessä puhumassa parempaa kuin Aabelin veri. Aabelin veri huusi kosta Kainille, Kristuksen veri huutaa armoa meille. Aabelin veren kautta ihmiskunnan syntisyys tuli ilmi, Kristuksen veren kautta paljastui Jumalan rakkaus langenneisiin ihmisiin.

Näin Jeesus hallitsee taivaassa rauhan kuninkaana. Melkisedek oli Saalemin kuningas. Saalem lie nee ollut Jerusalemin toinen nimi, mutta sana Saalem merkitsee myös rauhaa. Myös tällä tavalla Jeesus on pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan: hänkin on Siionin rauhankuningas.

Kuninkaan seuraajat

Psalmi kertoo myös kuninkaan seuraajista. Siinä sanotaan: *Altis on kansasi voimasi päivänä: pyhässä asussa nuoresi ovat edessäsi kasteena aamuruskon helmasta.* Kristuksen uhrin kautta olemme kuninkaamme edessä ”pyhässä asussa”, kuten psalmitekstimme sanoo, viattomina ja ihanina kuin aamun kaste.

Kansa on altis. Sana altis tekstissä voi tarkoittaa myös vapaaehtois-

ta uhria. Psalmi kuvaa kuninkaan soturien alttiutta. Se kertoo, miten he ovat nuoria ja vireitä, valmiina seuraamaan johtajaansa taistelun päivänä puettuina pyhään asuun.

Meillä ei ole aina tällaista alttiutta. Jumalan kymmenen käskyä ovat Kristus-kuninkaan soturien ohjesääntö. Niiden valossa näemme, mitä olemme rikkoneet, missä olemme laistaneet kuninkaamme palveluksesta. Ei ole kyse vain yleisestä syntisyydestä, vaan juuri niistä synneistä, joita olemme itse kukin tehneet. Pyhä asu on usein tahriintunut. Tärkeintä on kuitenkin, että uskossa seuraamme kuninkaamme jäljessä, oli kulku sitten reipasta tai horjuvaa. Jeesus antaa anteeksi. Paitsi kuningas, hän on myös hyvä paimen, joka kantaa heikot olallaan. Voi sanoa niinkin, ettei kukaan kävele taivaaseen omin jaloin, vaan laupiaan samarialaisemme Jeesuksen kantamana. Olemme siis heikkoja, mutta toisaalta Herrassa vahvoja. Niinpä kristittyjä voi heidän heikkouksistaan huolimatta nimittää Herran sotilaiksi.

Mutta niin kuin Kristus on rauhan kuningas, niin me olemme rauhan sotreita. Sotamme on hengellistä. Emme taistele lihan aseine eli fyysisillä sota-aseilla, vaan pukeudumme hengelliseen sota-varustukseen, kuten Paavali opetti efesolaisille. (Ef. 6) Kristuksen vihollisia ovat synti, perkele ja kuolema. Me taistelemme niitä vastaan tuomalla Kristuksen valoa

tähän pimeään maailmaan. Kristus itse tuo valonsa meihin ja meidän kauttamme toisiin.

Se tapahtuu sanan, uskon ja rukouksen kautta.

Missä Kristuksen sana on, siellä pimeys väistyy. *Loistatte niin kuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa, sanotaan* Fil. 2:15–16. Tehdään siis niin, jotta pimeys kaikkoi ja evankeliumin valo loistaisi.

Taistelemme uskolla. Kun Kristuksen armon loiste valaisee tämän pienen kolkkan luomakunnasta, minun sydämeni, on luomakunta hieman valoisampi. Yksi pimeyden linnoitus on murtunut ja yhdestä Jumalan vihollisesta tullut hänen ystävänsä ja hänen soturinsa.

Taistelemme rukouksella. Rukouksessa turvaudumme Voittajan voimaan. Se tarkoittaa, että pyydämme tilanteeseen avuksi Jeesuksen, joka on kaiken pahan voittaja.

Taistelemme rakkaudella. Rakkaus karkottaa vihan ja pelon, joita laki, synty ja kuolema saavat aikaan. Näin se kumoaa pahan vaikutuksia maailmassa. Saamme rakkautta Jumalalta. Hän rakasti meitä antamalla Poikansa edestämme. Niin voimme antaa rakkautta eteenpäin tekemällä itse rakkauden tekoja.

Taistelu on ympärillämme ja sydämessämme. Jokainen on sodassa omaa lihaansa vastaan, sitä vastaan, mikä hänessä on pikkumaista, äksyä, turhamaista, ylpeää, kovaa,

tuhoaville mielihaluille altista ja kaikin tavoin rakkaudetonta. Kristityn taistelu ei ole vain ylevää retoriikkaa hyvän puolella olemisesta, vaan päivittäistä uskon kilvoittelua omia jokapäiväisiä syntejämme vastaan. Ei perkele meitä vastaan hyökkää teoriassa vaan käytännössä. Ja siksi jokaisen taistelu on myös ainutlaatuinen.

Kuitenkin olemme kaikki pohjimmiltamme samanlaisia: syntisiä armon tarpeessa, mutta Jumalan kuvaksi luotuja ja Kristuksen lunastamia, että Jumalan kuva meissä palautuisi. Siksi sama Jumalan sana ja sakramentit, sama evankeliumi, on meitä kaikkia varten ja meille avuksi taistelussamme. Sama Kristus johtaa meitä, hallitsee meitä armonvaltakunnassaan ja vie meidät perille.

Päätetään katekismuksen sanoihin: ”[Jeesus Kristus] on lunastanut minut, tuomitun ja kadotetun ihmisen, sekä vapahtanut minut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan.

Sen hän teki, että minä olisin hänen omansa, eläisin hänen valtakunnassaan hänen alamaiseanaan ja palvelisin häntä iankaikkisessa vanhurskaudessa, viattomuudessa ja autuudessa, niin kuin hän on kuolemasta noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti.”

Vesa Hautala

Hartaus

Jumalan kämmenellä

“Mutta minä panen toivoni HERRAan ja odotan pelastukseni Jumalaa. Jumalani on minua kuuleva.” (Miika 7:7)

Toivon kautta me nautimme jo nyt taivaan iloa. Meidän asiamme lepää hänen käsissään, joka selkeästi sanoo: “Eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.” (Joh. 10:28) Hän myös sanoo: “Minä rakennan seurakuntani, eivätkä helvetin portit voita sitä.” (Matt. 16:18)

Jos epäonnistumme, niin Kristus, jolla on valta yli tämän maailman, käy kanssamme epäonneen. Tohtori Lutherin sanoin: “Vaikka koko uskonpuhdistuksen asia romahtaisi, niin menen paljon kernaammin häviöön ja piinapenkkiin Kristuksen kanssa kuin seison voitokkaana Keisarin rinnalla!”

Kristuksen Jeesuksen nimeen on meidän pantava turvamme. Siihen on meidän uskomme ja siinä nimesä me rukoilkaamme. Jumala kyllä, aivan varmasti antaa meille tarvittavan voiman. Tarvitsiko Kristus meidän apuamme, kun hän suurella kärsimisellään ja kuolemallaan valoi perustuksen hänen valtakunnalleen? Meidänkö varassa hän on seurakuntaansa ohjannut, suojellut

ja ylläpitänyt aina tähän armonpäivään asti? Emmeköhän me ole aina olleet hänen silmäteränsä ja hänen armahtavan suojeluksensa alla. Aivan kuin joka ilta suljemme silmämme ja jättäydymme armollisen Vapahtajamme hellään ja uskolliseen huolenpitoon – ja hän meitä alati valvoo ja ylläpitää – niin aivan samalla luottamuksella käykäämme jokapäiväisiin kutsumuksiimme tietäen, että jokainen askeleemme on taivaallisen Isämme tiedossa ja että yksi Kristuksen uskossa otettu jalan mitta puutteessa on rikkaampi ja turvatumpi kuin koko elämä ajallisen ansion ja yltäkylläisyyden turvissa.

Sillä Jeesukselle ei ole häpeäksi jakaa kanssasi puutetta, häväistystä ja köyhyyttä, surua, menetystä tai alakuloa. Hän on itse yksin käynyt läpi sen kaiken, jotta sinun ei tarvitse huutaa sielunhädässäsi: “Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana?” (Ps. 22:2) Sillä hän ei ole sinusta kaukana, vaan on sinun auttajasi ahdistuksissa ja sinun voimasi, kun sinä uuvut. Ei yksikään huokauksesi ole häneltä salassa vaan hänen

edessään on kaikki, mitä toivot (Ps. 32:10).

Armollisessa laupeudessaan Jumala on lahjoittanut meille tämän maailman alhossa oman pyhän ja kalliin sanansa, hän on antanut meille oman rakkaan Poikansa syntiemme sovituksiksi. Kristuksessa sinulla on rauha Jumalan kanssa. Hän on yhä Jumala ja kaiken – sinunkin – ylläpitäjä vielä, kun me jo lepäämme maan uumenissa. Samoin, kuin hän on ollut ennen meitä, hän myös aikojen loppuun asti huolehtii ja kokoaa oman pienen ja piskuisen laumansa. Uskonpuhdistuksen asia – syntisen ihmisen pelastus yksin uskon kautta Kristukseen – ei ole romahtanut, sillä se on rakennettu Jumalan oman pyhän

sanan varaan. Siinä meillä on varma tulevaisuus ja toivo.

Rukous:

Rakas Vapahtajani, Jeesus Kristus, sinä tulit minun vuokseni maailmaan kauan ennen kuin ensi keran avasin silmäni äidinkohdussa. Sinä olet sovittanut minun syntini ja avannut minulle taivaan. Auta minua kaikissa tuskissani ja kulje sinä minun kanssani, sillä yksin sinun kanssasi minä uskallan. Rukoilen sinua, anna minulle rakastava mieli, että sydän sinun sovintoverrelläsi vihmottuna myös kulkisin niiden murheellisten ja heikkojen rinnalla, jotka minun tielleni osoittat. Sinun armosi varaan jäämme. Amen.

Markus Mäkinen

Matkalla

Eevi katseli maisemaa auton ikkunasta. Pilvet olivat matalalla ja peittivät koko taivaan. Metsät näkyivät sinivihreinä mattoina sinapinkeltaisten peltojen takana. Jos Eevillä olisi ollut edes jotain mielenkiintoista tekemistä, mitä hän ei vielä olisi kolmeen kertaan jo tehnyt, hän ehkä olisi viitsinyt siirtää katseensa ikkunasta. Apea sadepäivän matkamaisema sentään vaihtui hiljalleen. Matka tuntui taittuvan ennätyksellisen hitaasti, vaikka Eevi tiesi kyllä tarkalleen, kuinka kauan matka kesäleirille kestäisi. Hän oli käynyt seurakunnan leirillä niin monena vuonna kuin muisti. Siinäpä myös syy, miksi oli turha kysyä isältä jäljellä olevan matkan pituutta.

Takapenkillä oli hiljaista. Miro istui penkin toisessa päässä, luki sarjakuvaa ja kuunteli musiikkia korvanapeilla. Stiina oli nukahtanut jo alkumatkasta. Pikkusiskon hengitys roihosi syvään. Hyvänä päivänä Eevi olisi ehkä jaksanut viritellä jonkin väittelynpoikasen sisarustensa kanssa, mutta ei tänään. Hän ei halunnut ottaa selvää, voisivatko pilvet tuntua roikkuvan vieläkin alhaammalla.

Jos totta puhutaan, niin Eevillä ei ollut tavallisesti mitään erityistä sadepäiviä vastaan. Niiden jälkeen auringonpaiste tuntui hänestä entistä ihanampana. Nyt Eevillä oli kuitenkin paha mieli ja harmaa sää tuntui ikävältä, koska Eevi näki siinä sen, miltä tuntui hänen sisällään. Autossa paikallaan istuminen oli kuin kurjuuden huipentuma.

Leirille oli kiva mennä, se oli selvä. Mutta matkalle lähdettäessä Eeville oli tullut riita äidin kanssa. Hän oli sen itse aloittanut. Uudet housut, jotka hän oli ajatellut ottaa mukaan leirille olivatkin jääneet edellisenä iltana pyykistä (koska olivat Eevin jalassa) ja aamulla Eevi oli purkanut kiukkunsa asiasta äidille, joka oli ottanut asian epäreilun rauhallisesti. Äiti oli selittänyt tilanteen ja oli vielä auttanut etsimään toiseksi kivoimmat housutkin. Kiitokseksi Eevi oli vihoissaan paiskannut mennessään oven kiinni niin, että pikkuveli Otso oli säikähtänyt ja ruvennut

ARSIILTA

itkemään. Autossa isä oli sitten antanut Eevin kuulla kunniansa. Ärsytti, miten oikeassa isä oli. Eevi oli käyttäytynyt typerästi ja itsekkäästi. Kaiken kukkuraksi pahoittanut kaikkien muidenkin mielen – ja vielä leirimatka-aamuna! – Kukaan ei varmasti ajattele minusta hyvää, ajatus hiipi Eevin mieleen. Koko päivä oli ihan pilalla. Eevi olisi rukoillut, mutta Jumala tuntui jotenkin kaukaiselta. Niin kuin sadepilvet olisivat peittäneet jokaisen ajatuksen rakkaasta Jeesuksesta. – Kuinka Jeesus voisi antaa minulle anteeksi, kun olen tahallaan ollut paha äidille ja isälle? Eevi mietti surullisena.

Hän katsoi taas ulos ikkunasta. Paha olo painoi kurkkua. Sitten hän huomasi, miten yksi vesinoro valui ikkunan ylälaidasta alas muodostaen hetkeksi ristin ikkunan poikki viistävän vesinauhan kanssa. – Risti ja vesi... vesi ja risti, Eevi tuumi. Samassa jostain tuli Eevin mieleen pyhäkoulussa opittu lause ”kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut”. Siitä oli Topi-pappi opettanut, että Jeesus kuoli ristillä ihan kaikkien syntien edestä. – Ei vain pikkusyntien, vaan ihan hirveiden ja törkeiden, tahallisten syntienkin edestä. Ryöväri ristilläkin sai anteeksi ja pääsi taivaaseen, Topi oli sanonut. Eevi risti nopeasti kätensä ja rukoili ennen kuin huomasikaan: – Rakas Jeesus, tein tosi tuhmasti äidille – ja kaikille. Anna mulle anteeksi, niin kuin annoit ryövärillemkin. Aamen.

Kohta isä kuuli hennon tytönään olkansa takaa: – Annatko anteeksi, isi, kun olen ollut ilkeä? Isä katsoi pienestä kurkistuseilistään Eevyä, joka istui suoraan hänen takanaan. Hän vastasi: – Tottakai annan anteeksi, Eevi. Kaikki on anteeksi annettu, kultapieni. Soitetaan perillä äidillekin, niin kaikki järjestyy.

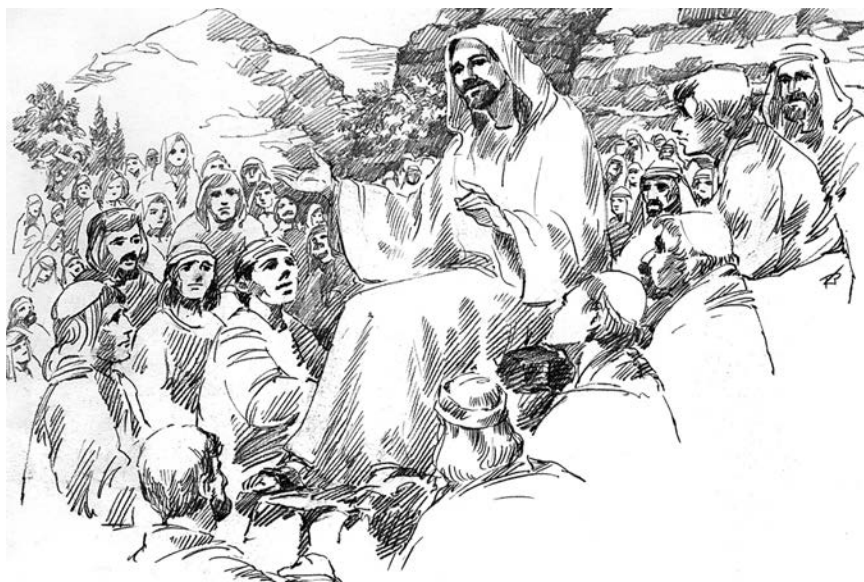
Isän silmät hymyilivät Eeville, hän näki peilistä. Sade jatkui yhä ja pilvet roikkuivat alhaalla. Mutta Eevin mielestä autossa oli jo ihan aurinkoista. Ei sadepilvet voi Jeesusta estää.

Markus Mäkinen

Muistilause:

Kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut.

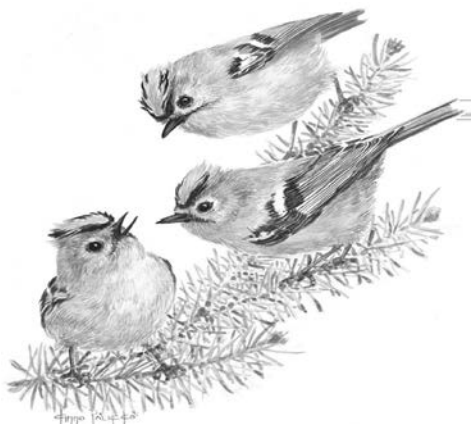
(Paavalin kirje roomalaisille kuudes luku, jae 3 (Room. 6:3).

Hän sanoi opetuslapsilleen: "Sen tähden sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Sillä henki on enemmän kuin ruoka, ja ruumis enemmän kuin vaatteet. Katselkaa korppeja: ne eivät kylvä eivätkä leikkaa, eikä niillä ole varastoa eikä aittaa, ja Jumala ruokkii ne. Kuinka paljon suurempiarvoisia te olette kuin linnut! Kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränsäkään vertaa? Jos siis ette voi sitäkään, mikä on vähintä, mitä murehditte muusta? Katselkaa liljoja, kuinka ne kasvavat: eivät ne tee työtä eivätkä kehrää. Kuitenkin sanon teille: Salomo ei kaikessa loistossaan ollut vaate-tettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna heitetään uuniin, kuinka paljon enemmän teidät, te vähäuskoiset!

Älkää siis tekään etsikö, mitä söisitte ja mitä joisitte, älkääkä murehtiko. Sillä näitä kaikkia maailman pakanat tavoittelevat, mutta teidän Isänne kyllä tietää teidän näitä tarvitsevan, vaan etsikää Jumalan valtakuntaa, niin nämäkin teille annetaan. Älä pelkää, sinä pieni lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.

(Luuk.12: 22-32)

Taas saapui kevät Pohjolaan,
siis käy, oi sielu, laulamaan
ja armon Herraa kiitä.
Niin vehreäksi maan Hän loi,
sen lahjojaan taas kantaa soi.
Oi kiitä Herraa siitä!

Hyvyyttä Herran tekojen
myös kiittää parvi lintujen,
nain kevään äänet herää.
Mä yhdyn niiden kuorohon,
ja tunnen kuinka suurta on
Sun lapsenasi elää.

Sun kunniasi suuri on
ja rakkautesi rajaton
jo täällä maailmassa.
Niin kuinka liekään valtavaa
ja ihmeellistä, ihanaa
luonasi taivahassa.

Oi jospa luona Kristuksen
jo oisin eessä istuimen
ja kruunun omistaisin.
Oi, jospa kanssa enkelten
ja kaikkein pelastettujen
Sua, Herraa, kiittää saisin.

Paul Gerhardt (1607-1676)

Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessa erityisesti hänen kirjastaan *Laki ja evankeliumi*. Hän on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, "Lutherin oppilas", kuten hän itse sanoo. Kirjan lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Kirja ohjaa lukijansa selvyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. 20,-

Tri C.F. W. Waltherin kirja *Kirkko ja virka* käsittelee perusteellisesti kysymyksiä, mikä on kirkko, mikä on virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituihin ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä katolisen kirkon kanssa? 18,50

Kirjassa *Oikea näkyvä kirkko* Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaani niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana. 17,-

Tri C.F. W. Waltherin *Paikallisseurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllisesti ja järjestyksessä. 17,-

Tieni johdatta taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

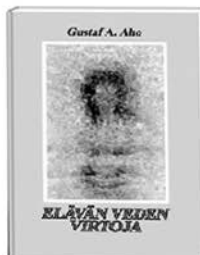
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarrea. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2018	€
Aamoksen kirja, kaannos ja selitys (M. Särela)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stockhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stockhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särela)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särela)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särela)	1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särela)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Särela)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, igbon-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen) ..	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särela)	8,50
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särela)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särela)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särela)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särela)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja	
Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Patialan muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement – LCMS, suom. M. Särela)	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särela)	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särela)	0,50
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 1 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 2 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 3 (M. Särela)	15,00
"Rauha teille!" Saarnakirja osa 4 (M. Särela)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Rukouskirja lapsille	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Särela)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särela)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särela)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928–1968 (A. A. Uppala, M. Särela)	1,00
Saannot 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Sk:n yhdyksentajajärjestys)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Palikko, M. Särela)	8,00
Kehitysohin kulisseista - Taustaa 2. (K. Palikko)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3. (K. Palikko)	12,00
Tiedän Lunastajani elävän (G. A. Aho)	20,00
Tieni johdatta taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50-vuotisjuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M.-Zorn)	20,00
Vanhain testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särela)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther)(jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther)(jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther)(jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther)(jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther)(jäsenille 35,-)	49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00
LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta)	2,50
Lähetystyöhen tarkoitetujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta

Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta.

Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Särelä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. 17,-

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirkko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Särelä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat sinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Särelän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

TERVETULOA LASTEN RAAMATTULEIRILLE

**Lasten raamattuleiri pidetään Oriveden Siitamajassa
alkaen ke 13.6. klo 16.30.**

Leiri päättyy sunnuntaina 17.6. klo 11 pidettävään jumalanpalvelukseen, jonka jälkeen on lounas.

Leirin temana on APOSTOLINEN USKONTUNNUSTUS

Leirin johtajana toimii pastori Dani Puolimatka, muina opettajina pastorit Markus Mäkinen ja Kimmo Närhi. Lisäksi on muita aikuisia ohjaajia.

LEIRIN PÄIVÄJÄRJESTYS:

8:00	Aamupala	14:50	Sauna/miehet, askartelua,
8:40	Aamuhartaus		leipomista, liikuntaa
9:10	Pastorin opetustuokio	16:30	Lauluhetki
10:00	Ryhmäopetustuokio	17:00	Päivällinen
11:00	Lauluhetki	17:50	Yhteinen aika
11:30	Lounas	18:40	Nuotiolla
12:30	Ryhmäopetustuokio	19:30	Lipunlasku
13:10	Sauna/naiset, askartelua,	19:40	Iltahartaus
	leipomista, liikuntaa	20:00	Iltapala
14:30	Välipala	21:30	Hiljaisuus

Leirin hinta on lapset 70 €, aikuiset 100 €. Jos perheessä enemmän kuin kaksi lasta, maksu vain kahdesta lapsesta.

Alle kouluikäisillä pitää olla oma huoltaja mukana.

ILMOITTAUDU pastori Dani Puolimatalle su 3.6. mennessä:
dani.puolimatka[at]luterilainen.com

Muista kertoa erityisruokavaliot. Kysy lisää: +358 44 080 2861

Aikuisten leiri 4.-8.7. Kristus – seurakunnan perustus

Leiri alkaa ke 4.7. päiväkahvilla klo 14.30 ja päättyy sunnuntaina 8.7. noin klo 14. Ilmoittautuminen ke 20.6. mennessä pastori Kimmo Närhille. Hinta: koko leiri 140e, vuorokausi 36e.

28.4. saimme suruksemme kuulla, että Helsingin seurakunnan pastori Mika Bergman jättää kirkkomme, koska ei enää kaikessa usko luterilaisen tunnustuksen mukaisesti. Hän luonnollisesti jättää tehtävänsä kirkkokunnan johtajana ja Luterilainen -lehden päätoimittajana. Johtokunta on päättänyt, että vt. kirkkokunnan johtaja Dani Puolimatka toimii lehden päätoimittajana.

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja

Helsinki, Jumalanpalvelus sunnuntai-
sin klo 11.00, HPE 27.5., 10.6., 24.6.,
15.7., 29.7. (huom! ei jumalanpalvelusta
17.6., eikä 8.7.) Pyhäkoulusta kysy
pastori Markus Mäkiseltä.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Juma-
lanpalvelus* (HPE) klo 15: 3.6., 10.6.,
1.7., 5.8., 19.8.

Raamattutunti ja pyhäkoulu (paikka
vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta
lisätietoja): 12.8., 26.8.

Joensuu/Kontiolahti, la 9.6. (Huom!
muuttunut päivä) ja 11.8. *jumalanpal-
velus* (HPE) klo 18.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21, *jumalan-
palvelus* (HPE) klo 16: 3.6., 1.7.

Kokkola, la 2.6. klo 16, pe 29.6. ja to
16.8. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi, pe 1.6. *jumalanpalvelus*
(HPE) klo 14.

Lahti: *Jumalanpalvelukset* (HPE) joka
toinen viikko. Seuraavaksi 27.5. klo 16.
(huom! Ei jumalanpalvelusta 8.7.)

Tampere, *jumalanpalvelukset* Siita-
majalla syyskuun loppuun asti. (ks.
Siitamaja)

Siitamaja, Siitamaja 33, Orivesi: *Ju-
malanpalvelukset* joka sunnuntai klo
11. HPE pääsääntöisesti kuukauden 2.
ja 4. sunnuntai. **Lastenleiri 13.–17.6.**
Aikuistenleiri 4.–8.7.

Turku, *Jumalanpalvelus* seuraavan
kerran elokuussa. Tiedustelut pastori
Markus Mäkiseltä.

Tyrnävä, pe 17.8. *jumalanpalvelus*
(HPE) klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja la 2.6.,
30.6. ja 18.8. *jumalanpalvelus* (HPE)
klo 11.

Pastori Edward Brockwell Ansari-
tie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervon-
katu 1-3 D 95, 33100 Tampere,

Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Silta-
voudintie 1 B 16, 00640 Helsinki.

Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3
A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Hilpi
Kummilan tie 16 A 10 13200 Hä-
meenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.
puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisälllys:

Vapaus Kristuksessa, Martti Luther.....	82
Vapaus, DP.....	83
Mikä on vapaus, johon Kristus vapautti meidät? DP.....	84
Onko kristityllä vapaa tahto, DP.....	85
Kristityn vapaudesta, EB.....	87
Elämänvalinnat ja vapaus, VH.....	91
Vapautta rajoittaa se, ettei tule olla veljelle loukkaukseksi, DP.....	93
Vapaus jumalanpalveluksen muodoissa, DP.....	95
Synnin palvelijasta Jumalan palvelijaksi, KN.....	97
Vapaus hyvään, KN.....	98
Vapaus murheista, KN.....	99
Vapaa-aika vai lepo, DP.....	100
Nykyajan vapauskäsitys, DP.....	102
Rauhan kuninkaan satureina, VH.....	104
Jumalan kämmenellä, MM.....	108
Lapsille - Matkalla, MM.....	110
Luuk. 12:22-32.....	112
Kevätruno, GP.....	113
Ilmoituksia ja kirjoja.....	114-117
Toimintatietoja.....	118-119
Kansi: Katsokaa taivaan lintuja, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynä FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2018: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Dani Puolimatka, Hilpi Kummilan tie 16 A 10, 13200
Hämeenlinna. Puh. 0440-802 861. Sähköposti: dani.puolimatka@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: seppo.sarela@
luterilainen.com, puh. 045-145 8600. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset
voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033
09 Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere